

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2939/2025
05.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Александар Прибојац из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, Војна пошта 3705 Рашка, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1108/25 од 17.07.2025. године, у седници одржаној 05.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1108/25 од 17.07.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1108/25 од 17.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П1 42/24 од 19.03.2025. године, ставом I изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати то: на име претрпљених физичких болова износ од 56.700,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 48.600,00 динара све са законском затезном каматом од 19.03.2025. године до исплате. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев за вишак преко досуђених износа у ставу I изреке и то за износ од 7.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и за износ од 6.000,00 динара на име претрпљеног страха. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности исплати износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом IV изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 163.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1108/25 од 17.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда у ставовима I и IV изреке.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23-други закон), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23) прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом правноснажно је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете проузроковане повредом на раду исплати одређене новчане износе, и то на име претрпљених физичких болова и претрпљеног страха. О овом праву тужиоца за накнаду нематеријалне штете, судови су одлучили уз примену релевантних одредби материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 04.04.2024. године, а побијани део правноснажне пресуде је 105.300,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић